

Η Μπεμπεδέλη αναπλάθει χαρακτήρες

Το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένη η κεντρική μορφή είναι βιωματικά οικείο για την ερμηνεύτρια

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Στη Ρωσία του 19ου αιώνα στο θέατρο υπήρχε η έννοια του «μπενεφίς», που σήμαινε μια παράσταση όπου ο πρωταγωνιστής ή η πρωταγωνίστρια ενός θιάσου είχαν το κεκτημένο δικαίωμα να επιλέξουν έργο της αρεσκείας τους, μ' έναν αβανταδόρικο κεντρικό ρόλο στα μέτρα τους και να το παίξουν, συνήθως άπαξ, και να εισπράξουν τη δόξα και τα έσοδα της βραδιάς προς όφελός τους. Τα αναφέρουν ο Οστρόβσκι και ο Τσέχοφ.

Το δώρο της Κάκιας Ιγερινού, «Ηλέκτρα η Τρίτη», είναι ένα έργο για «μπενεφίς»

Αλλά εμείς σήμερα θα μιλήσουμε για την Κάκια Ιγερινού, η οποία έχοντας συνεργαστεί ως σεναριογράφος με τη Δέσποινα

Μπεμπεδέλη, πρωταγωνίστρια στις σειρές «Βίος ανθόσπαρτος» και «Περί ανέμων και υδάτων», θέλησε να της κάνει δώρο ένα ολόδικό της θεατρικό έργο. Όταν κάνουμε δώρα σ' αυτούς που αγαπάμε και που γνωρίζουμε τα γούστα τους, δύσκολα κάνουμε λάθος. Εξάλλου, όταν ο παραλήπτης του δώρου είναι ευχαριστημένος, αυτό φαίνεται. Το δώρο της Κάκιας Ιγερινού, «Ηλέκτρα η Τρίτη», σαφώς άρεσε στη Δέσποινα Μπεμπεδέλη, είναι ένα έργο για «μπενεφίς». Έχει ένα ρόλο μεγάλο, κεντρικό, όλα τα άλλα πρόσωπα μαζεύονται σαν στεφανάκι γύ-

ρω του. Το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένη η κεντρική μορφή είναι βιωματικά οικείο για την ερμηνεύτρια, πιο οικείο δεν γίνεται. Η ηθοποιός έχει όλη την ευχέρεια ν' αντλήσει από την απύθμενη προσωπική της εμπειρία στο θέατρο, μπορεί επίσης να αναπλάσει χαρακτήρες των εν αποστρατεία συναδέλφων της. Η ηρωίδα της, μια παλαίμαχος πρωταγωνίστρια, μια βετεράνος του θεάτρου, ζει απομονωμένη, μεταξύ των φωτογραφιών και των αναμνήσεων. Η Μπεμπεδέλη αυτοσκηνοθετείται με άνεση και ευχαρίστηση, το κράμα της μελαγχολί-

ας, της ιδιοτροπίας, της μεγαλοψυχίας, του χιούμορ φτάνει χωρίς καμία απολύτως δυσκολία και με γνώριμη χάρη και φινέτσα. Το σκηνικό του παλιού αρχοντικού και ειδικά τα κοστούμια της πρωταγωνίστριας με υπογραφή του Στέφανου Αθηναϊτή δημιουργούν το κατάλληλο πλαίσιο για το πορτρέτο της «Ηλέκτρας της Τρίτης».

Σ' ό,τι αφορά στη γενική σκηνοθεσία της παράστασης από τη Δέσποινα Μπεμπεδέλη, πιστεύω πως το κείμενο μπορούσε να ιδωθεί με πιο κριτική ματιά, έτσι ώστε να μετριάσουν οι ατέλειες της πλοκής και

να αντιμετωπιστούν ως προβλήματα προς επίλυση τα στερεότυπα περιγράμματα των δευτερευόντων ρόλων. Ο ρόλος του Αφηγητή (Ανδρέας Ρόζου) μερικές φορές φαινόταν λειτουργικά περιττός, καθώς σχολίαζε ή εξηγούσε τα αυτονόητα. Ο ρόλος της οικιακής βοηθού (Μαριάννα Καυκαρίδου) επιτρέπει να στηθούν κωμικές αντιπαραθέσεις με την κυρία του σπιτιού και της παράστασης. Οι χαρακτήρες της κακιάς νύφης (Λουκία Μουσουλιώτη) και του άβουλου γιου της Ηλέκτρας (Σπύρος Γεωργίου), των φορέων μιας από τις δύο γραμμές της υπόθεσης του έργου, είναι απροκάλυπτα κλισέ.

Οι φορείς της άλλης γραμμής, της ιστορίας του κυνηγημένου Νιγηριανού μετανάστη (Βασίλης Μιχαήλ) και της αγαπημένης του φαρμακοποιού (Μαρίας Ζίττη), είναι φτιαγμένοι στο κείμενο με μια παλιομοδίτικη ναϊφ γλυκύτητα. Αυτή η γραμμή έδωσε χρώμα (κυριολεκτικά και μεταφορικά) στο δεύτερο μέρος της παράστασης, δίνοντας αφορμή στην κεντρική ηρωίδα να θυμίσει τη Μοντ (από το «Χάρολντ και Μοντ», όποιος... ώριμος συνθεατής θυμάται), να στολίζει τον διάλογο με τα αστεία γλωσσικά ολισθήματα του μετανάστη και να πάρει ιδεολογική χροιά η παράσταση.

Όμως, όπως όλοι ξέρουμε, σημασία έχει το κέντρο της παράστασης, η τέχνη της μεγάλης πρωταγωνίστριας Δέσποινας Μπεμπεδέλη. Το κοινό της παράστασης που παρακολούθησα ανταποκρινόταν σ' αυτήν ολόψυχα, ωσάν να αισθανόταν παραλήπτης του ίδιου δώρου.